மலேசிய நாவல் ஆளப்பிறந்த மருதுமைந்தன் - தனித்தன்மைகள்

டாக்டர் வே.சபாபதி / Associate Professor Dr.V.Sabapathi[1]

Abstract

The historical novel Marudu Son: Born to Rule is based later 18th century Tamil Nadu and earlier 19th century Malaysia. The novelist tries to set right the incorrect details recorded about the last heir of the Sivagangai regime of 18th century with right proof. The historians, novelists and the cine field of Tamil Nadu have recorded that the last heir of Sivagangai regime Duraisamy was hanged with Marudu brothers by the British government. This has been disproved by the novelist with facts and details. This novel was exiled to Penang,Indonesia and Pengaloor, then returned to Tamil Nadu after twenty years and died there. This Article with the help of truth substantiates the fact about Prince Duraisamy.

Key Words: Sivaganga Regime, Penang, Pengaloor, Queen Velunachiyar, Periya Marudu, Chinna Marudu, PrinceDuraisamy, Major James Welsh, Collector Jackson, Lord Lushington, Major Banermen, French general Dupe Re, Veerapandia Kattabomman, King Mutthu Vaduga Nathan, Umai Durai, Hyder Ali, Thippu Sultan, Theeran Chinnamalai, Arcot Nawab, Marudu Nayagam, PooleThevan.

முன்னுரை

ஆளப்பிறந்த மருதுமைந்தன் நாவலை எழுதியவர் மலேசியாவின் பன்முகத்தன்மை கொண்ட எழுத்தாளர் அமரர் ப.சந்திரகாந்தம் ஆவார். இந்நூல் ஒரு வரலாற்று நாவல் ஆகும். 712 பக்கங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ள இந்நாவல் 102 அத்தியாயங்களைக் கொண்டுள்ளது. இது 2002-இல் தமிழ் நேசன் நாளிதழில் தொடராக வெளிவந்து, வாசகர்களின் அமோக ஆதரவைப் பெற்றது. தமிழக, மலேசிய வரலாற்றுப் பின்புலத்தை மையமாகக் கொண்ட படைக்கப்பட்டுள்ள இந்நாவல், மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் மத்தியிலும் இலக்கிய ஆர்வலர்களின் மத்தியிலும் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளது என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப்பகுதியிலும் தென்னிந்தியாவிலும் குறிப்பாக, தமிழகத்திலும் அன்றைய மலாயாவிலும் நடந்தேறிய பல்வேறு வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் அந்நிகழ்வுகளில் பங்குகொண்ட உண்மை மாந்தர்களையும் மையமாகக்கொண்டு இந்நாவல் புனையப்பட்டுள்ளது.

சமூக நாவலும் வரலாற்று நாவலும்

பொதுவாக நாவல்களைப் பாகுபடுத்தும்போது அவற்றைச் சமூக நாவல்கள் என்றும், வரலாற்று நாவல்கள் என்றும் இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிப்பது வழக்கமாய் உள்ளது.

---

[1]The author is a Associate Professor in the Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. sabavenu@um.edu.my

சமூக நாவல் என்பது நிகழ்காலத்தில் அல்லது படைப்பாளன் தான் வாழ்ந்த காலப்பின்னணியின் சமூகம், பொருளாதாரம், அரசியல் ஆகியவற்றில் காணப்படும் சூழல்களாலும் நெருக்கடிகளாலும் தான் சார்ந்த சமுதாயம் அல்லது தனிமனிதர் எதிர்நோக்கும் சிக்கல்களை அடையாளங்கண்டு அவற்றை மையமாகக் கொண்டு, கதைவழி வெளிப்படுத்திக் காட்டுதல் ஆகும். (இராசகோபாலன்.தி. ப.25) வரலாற்று நாவல் என்பது வரலாற்றுக் காலத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்டு உண்மையில் வாழ்ந்து மறைந்த மாந்தர்களைக் கதையின் பாத்திரங்களாக்கி, அவ்வரலாற்றுக்குரிய காலத்தில் உண்மையில் நிலவிய சூழல்களையும் சிக்கல்களையும் கதைவழி கொண்டு வந்து, அவ்வுண்மை மாந்தர்களை அக்கதையோடு பொருத்தி வெளிப்படுத்திக் காட்டுதல் ஆகும்; அதாவது கடந்த காலத்து வரலாற்றில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை மையமாகக் கொண்டு வரலாற்று மாந்தர்கள் ஒரு சிலரை நாவலின் கதை மாந்தர்களாக்கி, அக்காலப்பகுதியின் சூழல், கலை, மொழி, பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாட்டு நிலைகள், உணவுமுறை, உறைவிடம், கருவிப்பொருள்கள் போன்றவற்றை அப்படியே வெளிப்படுத்திக் காட்டும் முறையில் எழுதப்பெறுவதே வரலாற்று நாவல் ஆகும். (இராசகோபாலன்.தி. ப.25).

கடந்த காலம் அல்லது மாறாக என்பதற்கான வரையறையையும் ஆய்வாளர்கள் வகுத்துள்ளனர். ஏறத்தாழ இரண்டு தலைமுறைகளுக்கு முற்பட்ட காலத்தைப்பற்றிய கதையையுடைய படைப்புகளே வரலாற்றுப் படைப்பகள் என்கின்றனர் வரலாற்றாசிரியர்கள். அதாவது ஒரு தலைமுறை இருபது முதல் முப்பது ஆண்டுகாலம் எனக் கணக்கிடப்பட்டுகின்றது. (இராசகோபாலன்.தி. ப.ப.27-28) அவ்வகையில் நாற்பது முதல் அறுபது ஆண்டுகாலமே இரண்டு தலைமுறைக் காலம் ஆகும். அக்காலப்பகுதியியே வரலாற்றுப் படைப்புகளின் காலமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

சமூக நாவல் எழுதுவதைக் காட்டிலும் வரலாற்று நாவல் எழுதுவது கடினப் பயிற்சியும் முயற்சியும் ஆகும் என வருணிக்கப்படுகின்றது. ஏனெனில், சமூக நாவலாசிரியரின் கற்பனை என்கிற ஒரு குதிரையில் மட்டும் சவாரி செய்பவன் ஆவான். ஆனால் வரலாற்று நாவலாசிரியினோ வரலாறு, கற்பனை ஆகிய இரு குதிரைகளின் மீது தன் இரு கால்களையும் ஊன்றி நின்று, சவாசி செய்யும் ஒரு வீரனைப் போன்றவன் ஆவான். சற்றுக் கவனக்குறைவாக இருந்தால் ஏதேனும் ஒரு குதிரை முன்னேறிச் சென்றோ அல்லது பின்வாங்கிச் சென்றோ அவ்வீரனை வீழ்த்தி விடலாம். எனவே, வரலாறு, கற்பனை ஆகிய இரண்டும் சமநிலையில் இருப்பதனைப் படைப்பாளன் உறுதிசெய்து கொள்ள வேண்டும். (பூவண்ணன்., ப.10) அதனாற்றான் வரலாற்று நாவல் எழுதுவது சிரமம் என்றும் அஃது எல்லாராலும் எழுதிவிட முடியாது என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இலக்கியத்துறை, வரலாற்றுத்துறை ஆகிய இரு துரைகளிலும் முழுமையான, உண்மையான ஈடுபாடும் ஆர்வமும் அக்கறையும் பயிற்சியும் முயற்சியும் உடையோரால் மட்டுமே வரலாற்று நாவல் எழுதுவதில் வெற்றிபெற முடியும். அத்தகைய ஆற்றல் பெற்ற ஒருவராகவே இந்நாவலின் ஆசிரியர ப.சந்திரகாந்தம் காணப்படுகின்றார். அதன் விளைவாக இந்நூல் நல்லதொரு வரலாற்று நாவலாக உருப்பெற்றுள்ளது எனில் மிகையில்லை.

நாவலின் கதையும் கதையமைப்பும்

இந்நாவலின் தலைப்பு தன்முனைப்பையும் ஆக்கச்சிந்தனையையும் தூண்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. கதை யாரை மையமாகக் கொண்டு புனையப்பட்டுள்ளது என்பதை நாவலின் தலைப்பைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே உணர முடிகின்றது. கி.பி. பதினெட்டாம்

நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் சிவகங்கை சமஸ்தானத்தை ஆண்ட மருது சகோதரர்கள் உண்மை வரலாறே இந்நாவலுக்குரிய கதையாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. அக்காலப் பகுதியில் ஐரோப்பிய ஆதிக்கச் சக்திகள் கீழைத்தேச நாடுகளில் குறிப்பாக தென்னிந்தியாவில் தங்களின் ஆதிக்கத்தையும் செல்வாக்கையும் பரப்புவதற்கு முயன்றனர். அக்காலப்பகுதியில் இந்நாவலின் கதை நடப்பதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, ஆங்கிலேயர் இந்திய நாட்டின் தென்பகுதியில் குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் தங்களின் ஆதிக்கத்தையும் அதிகாரத்தையும் பரப்புவதற்கு மேற்கொண்ட காலப்பகுதி அது. பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தமிழக வரலாறு பலராலும் நன்கறியப்பட்ட ஒன்றாக உள்ளது. எனவே, வரலாறு நன்கு அறியப்பட்ட ஒரு காலப்பகுதியில் உண்மையில் வாழ்ந்த தமிகழத் தலைவர்களையும் அவர்கள் எதிர்நோக்கிய சிக்கல்களையும் இந்நாவலின் கதை பேசுகின்றது. இந்நாவலாசிரியர் தாம் விளக்குவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட காலப்பகுதியின் வரலாற்றை இந்திய நாட்டின் வரலாற்றாசிரியர்களும் மேனாட்டு வரலாற்றாசிரியர்களும் முழுமையாகவும் முறையாகவும் தெளிவாகவும் பதிவு செய்துள்ளதால், இந்நாவலாசிரியர் மிகுந்த கவனத்தோடு அவ்வரலாற்றுச் செய்திகளைச் சரியாகவும் முறையாகவும் பிழையின்றியும் முரணின்றியும் துல்லிதமாக இந்நாவலின் கதையமைப்புக்குப் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இது வரலாற்றில் பிழையோ முரணோ ஏற்படலாகாது என்ற கதாசிரியரின் பொறுப்பைக் காட்டுவதாக உள்ளது.

பொதுவாக, மருது எனும் பெயர் சிவகங்கையை ஆண்ட மருது சகோதரர்களாகிய பெரிய மருது, சின்ன மருது ஆகிய இரு சகோதரர்களையே சிறப்பாகக் குறிக்கும். ஆனால், நாவலின் தலைப்பில் மருது மைந்தன் எனும் பெயர் மருது சகோதரர்களுள் இளையவரான சின்ன மருதுவின் ஒரே மகனான இளவரசன் துரைசாமியைக் குறிக்கின்றது. இந்நாவலின் கதைத் தொடக்கத்தில் இளவரசனான துரைசாமியி வயது பதினைந்து. நாவலின் இறுதியில் கதை முடிகின்றபோது அவனுடைய வயது முப்பத்தைந்தாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. எனவே, நாவலின் மையக்கதை இளவரசன் துரைசாமியைப் பற்றியதாக இருக்கும் என்று பார்த்தால் அதுதான் கிடையாது. எனவே, நாவலின் தலைப்பு இளவரசன் துரைசாமியைச் சுட்டுவதாக இருந்தாலும் நாவலின் மையக்கதை முழுக்க முழுக்க அவனுடையதாக இருல்லை. மாறாக, இளவரசன் துரைசாமியின் பெரிய தந்தை, சொந்தத் தந்தை ஆகிய இருவரைப்பற்றியே கதை மையமாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாவலின் பெரும்பகுதிக் கதையில் இளவரசன் துரைசாமி சிறுவனாகவும் வயதில் மிகக் குறைந்தவனாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளான். எனவே, நாவலின் பெரும்பகுதிக் கதையில் அவன் முக்கிய மாந்தராக காட்டப்படவில்லை. மாறாக, அவனைக் குழந்தைத்தனமும் விளையாட்டுப்போக்கும் மிகுதியும் கொண்ட ஒரு சிறுவனாகவே காட்டப்பட்டுள்ளான். நாவலின் இறுதிப்பகுதியில்தான் அவனிடம் வயதுக்கு மீறிய முதிர்ச்சியும் பொறுப்புணர்ச்சியும் கொண்டு விளங்குவதாக கதை காட்டுகின்றது.

பொதுவாக, வரலாற்று நாவலின் கதையானது உண்மையில் நடந்தேறிய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றை உள்ளடக்கியதாக இருக்கும். சிறப்பாக அரசியல் நெருக்கடி, போர், பொருளாதார, சமுதாய மாற்றங்கள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கியதாக இருக்கும். மேற்குறித்தவற்றுள் முழுமையாகக் கலந்து கொள்வதற்குரிய பக்குவமும் முதிர்ச்சியும் பதினைந்து வயதுள்ள இளவரசன் துரைசாமிக்குக் கிடையாது என்பதால் அவற்றுக்கான முழு தகுதிப்பாடுகளும் கொண்டிருந்த அவனுடைய தந்தையர்களாகன பெரிய மருது, சின்ன மருது ஆகிய இருவரும் இந்நாவலின் கதையில் முக்கிய மாந்தர்களாகக்

காட்டப்பட்டுள்ளனர். எனவே, அவர்களிருவரை மையமாகக் கொண்டே நாவலின் வீரசாகச நிகழ்ச்சிகள், தியாகச் செயல்கள், போராட்டங்கள் போன்றவை விரிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. நாவலின் அடிப்படைக்கதை பெரிய மருது, சின்ன மருது ஆகிய இருவரைப் பற்றியது என்பதால், அதற்கேற்ப அவர்களிருவரைப் பற்றியே நாவல் அதிகமாகக் காட்டிச் சென்றுள்ளது.

பிறகு, எந்நோக்கத்திற்காக இளவரசன் துரைசாமியைச் சுட்டும் வண்ணம் இந்நாவலுக்குப் பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது? நாவலாசிரியரின் நோக்கள் இந்நாவலின் மூலம் அன்றைய தமிழகத்தை மட்டும் காட்டுவது அன்று மாறாக, கீழைத்தேசங்களுக்கு ஐரோப்பியர்களின் வருகைக்குப்பின் குறிப்பாக, தமிழகத்திற்கும் மலாயாவிற்கும் இடையில் ஏற்பட்ட தொடர்பைக் காட்டுவதற்காகவும் ஆகும். மூந்தமிழகத்திற்கும் மலாயாவிற்கும் உள்ள தொடர்புகள் மிகத் தொன்மையானவை. ஐரோப்பியர்கள் கீழைத்தேச நாடுகளுக்கு வருவதற்கு முன்னரே இவ்விரு நாடுகளுக்கும் இடையில் தொடர்புகள் காணப்பட்டுள்ளதனை வரலாற்றாசிரியர்கள் நிறுவியுள்ளனர். இத்தொடர்புகள் மிக உயர்ந்த நிலையில் ஏற்பட்டுள்ளதற்கான சான்றுகளையும் காட்டி உறுதி செய்துள்ளனர். ஆனால், ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பின்னர், இவ்விரு நாடுகளுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட தொடர்பு இரண்டாம் கட்டத்தொடராக வருணிக்கப்படுகின்றது. இந்த இரண்டாம் காலகட்டத் தொடர்பானது முதல் காலக்கட்டத்தைப் போல மிக உயர்ந்த நிலையிலோ அல்லது சமநிலையிலோ ஏற்படவில்லை. இவ்விரு நாடுகளுக்குமான இரண்டாம் காலகட்டத் தொடர்பானது சக்தி வாய்ந்த ஒரு நாட்டிடம் அடிமைப்பட்டிருந்த இரண்டு நாடுகளில் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்கு அரசியல் கைதிகளையும் குற்றவாளிகளையும் உடலுழைப்புத் தொழிலாளர்கயைும் கொண்டு வரப்பட்டதிலிருந்து தொடங்குகின்றது. இந்த இரண்டாம் காலகட்டத்தின் தொடக்கத்தில்தான் சிவகங்கையின் இளவரசன்ச துரைசாமியும் அவனைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் பிரிட்டிஷாரால் தீவாந்தரத் தண்டனை அளிக்கப்பட்டு, மலாயாவின் பினாங்குத் தீவிற்கு **1802**-இல் கொண்டு வரப்பட்டனர். இந்த இரண்டாம் காலகட்டத் தொடர்பிற்குப்பின் வந்த தமிழர்களின் சந்ததியினரால்தான் இன்று மலேசியாவில் தமிழ் மக்கள் இங்குக் காணப்படுகின்றனர். எனவே, இத்தொடர்பை நினைவுபடுத்தும் நோக்கத்தில்தான் இளவரசன் துரைசாமியைச் சுட்டுகின்ற தலைப்பு இந்நாவலுக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளது. தவிர, இந்திய வரலாற்றாசிரியர்களுள் சிலர் பிரிட்டிஷாரால் பெரிய மருதுவும், சின்ன மருதுவும் **1801**-இல் தூக்கிலிடப்பட்டபோது இளவரசன் துரைராஜ௺ம் சேர்ந்து தூக்கிலிடப்பட்டான் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். வேறு சிலர் அவன் பினாங்கிற்குக் கடத்தப்பட்டு, பின் அங்கேயே மடிந்தும் போனான் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவை யாவும் உண்மையல்ல என்பதை நிறுவுவதற்காகவும் அவன் தூக்கிலிடப்படாமல் பினாங்குத் தீவிற்கு நாடு கடப்பட்டான் என்றும் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தமிழகம் திரும்பினான் என்றும் உண்மை வரலாற்றைச் சுட்டுவதற்காகவுமே அவனைச் சுட்டுகின்ற தலைப்பு இந்நாவலுக்கு இடப்பட்டுள்ளது. இளவரசன் துரைசாமி பினாங்கிற்குக் கொண்டவரப்பட்ட செய்தியை மலேசிய வரலாற்றாசிரியர் கே.எஸ்.சந்து (Kernial Singh Sandhu) அவர்கள் வரலாற்றுக் கட்டுரை ஒன்றில் (Tamil and other Indian in the Straits Settlement 1790 - 1873) தக்கச் சான்றுகளோடு உறுதிப்படுத்தியுள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கட்டுரை முதலாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் கட்டுரைத் தொகுப்பில் (Proceeding) இடம் பெற்றுள்ளது.

நாவலின் கதைக்களம்

நாவலின் கதை நிகழுகின்ற களம் சேதுபதி பூமியாகிய சிவகங்கைச் சீமையாகும். சிவகங்கையை ஆண்டவர்கள் பலர் இருப்பினும் சிவகங்கை என்றதுமே உடனடியாக நினைவலைகளில் வந்து போகிறவர்கள் காளையார் கோயில் வரலாற்றிலும் சிவகங்கை சமஸ்தானத்து வரலாற்றிலும் நீங்கா இடம்பிடித்துள்ள மருது சகோதரர்கள் ஆவர். வெள்ளையரிடம் நீண்டதொரு போராட்டத்தை மேற்கொண்டு, எட்டு ஆண்டுகளுக்குப்பின் சிவகங்கையை மீட்டு ஆட்சியில் அமர்ந்து நல்லாட்சி தந்தவர் ராணி வேலுநாச்சியார். ராணி வேலுநாச்சியாருக்கு நல்ல பெயரும் புகழும் இருந்தாலும், சிவகங்கையின் மக்களின் மனங்கவர்ந்த ஒப்பற்றத் தலைவர்களாக இருந்து மருது சகோதரர்களே இருந்துள்ளனர். தவிர, ராணி வேலுநாச்சியார் மீண்டும் சிவகங்கையின் அரியணையைப் பெறுவதற்குப் பெரிதும் போராடியவர்களும் உதவியர்களும் இந்த மருது சகோதரர்களே ஆவர். ராணி வேலுநாச்சியாருக்குச் சிறந்த ஆலோசகர்களாகவும் வழிகாட்டிகளாகவும் இருந்து சிவகங்கையைக் கட்டிக் காத்தவர்கள் இந்த மருது சகோதரர்களே ஆவர். அதனால்தான் கணவனை இழந்தபின் சிவகங்கையில் நெருக்கடி மிகுந்த ஒரு காலகட்டத்தில் ராணி வேலுநாச்சியார் நாட்டின் தளபதியாக இருந்து மருது சகோதரர்களுள் பெரிய மருதுவை இரண்டாவதாக மணந்து கொண்டார். அந்நியரிடமிருந்தும் உள்ளேயே இருந்து எதிரிகளிடமிருந்தும் சிவகங்கையைக் காப்பாற்ற, பெரிய மருதுவுக்கு மன்னர் தகுதியை அளித்து, அவரைச் சிவகங்கையின் அரியணையில் அமர்த்தி மன்னராக்கினார்.

இவற்றுக்கான காரணங்ரகள் யாவை என்பவற்றையும் நாவலாசிரியர் உண்மை வரலாறு பிசகாத வகையில் நாவலின் கதைச்சம்பவங்களின் வழி காட்டிச் சென்றுள்ளார். ராணி வேலுநாச்சியாருக்கு வெள்ளச்சி நாச்சியார் என்ற ஒரு பெண்வாசிசைத் தவிர வேறு ஆண்வாரிசு யாருமே இல்லாததாலும் அதனால் சிவகங்கையின் அரசபம்பரைக்குள்ளேயே அரியணை வாரிசுக்கான உரிமைப்போராட்டம் ஏற்பட்டிருந்ததாலும் அவர்களிடமிருந்து சிவகங்கையைக் காப்பாற்ற நினைத்ததாலும் ஆண்வாரிசற்ற சிவகங்கை சமஸ்தானத்தைப் பிரிட்டிஷார் பறிக்க, சரியான தருணத்திற்காகக் காத்திருந்ததாலும் ராணியார் மருது சகோதரர்களின் வீரதீரத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் மக்களைக் கண்ணிமைபோல் காத்து நிற்கும் பண்பினையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, ஏற்கனே மணமான பெரிய மருதுவைத் தியாகச் சிந்தனையோடு மணந்துகொண்ட வரலாற்று உண்மைச் செய்திகளை இந்நாவலின் கதைச்சம்பவங்களின் வழி சரியாகக் காட்டிப்போகின்றார் நாவலாசிரியர். இவற்றுள் பல்வேறு வரலாற்றுச் செய்திகள் தமிழ் மக்களுள் பலர் அறியாத, மனத்தை நெகிழவைக்கும் தமிழின வரலாற்றின் உண்மைகளாகும். இவற்றுக்கான சரியான ஆதாரங்களையும் நாவலாசிரியர் கதையில் காட்டிப் போகின்றார். எனவேதான், ஆளப்பிறந்த மருதுமைந்தன் என்று மருது சகோதரர்களின் இறுதி ஆண்வாரிசான துரைசாமியின் பெயரை நாவலின் தலைப்பு சுட்டினாலும் சிவகங்கையின் முக்கிய ஆட்சியாளர்களான மருது சகோதரர்களின் அரசியல் போராட்ட வாழ்வையே இந்நாவல் முழுக்கக் காணமுடிகின்றது. மருது சகோதரர்களின் பரம்பரையில் அவன் ஒருவனே ஆங்கிலேயரின் தண்டனைக்குத் தப்பி வாழ்ந்தான் என்பதற்காகவும் மருது சகோதரர்களின் பரம்பரையில் இறுதியாக உயிர்விட்டவன் அவனே என்பதற்காகவும் அவனுடைய பெயர் நாவலுக்குச் சூட்டப்பட்டுள்ளது.

மருது சகோதரர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் அவர்கள் நிம்மதியாக ஆட்சிசெய்ய முடியாதபடி உள்ளிருந்தே சொந்த இனத்தவர்கள் குறிப்பாக, படமாத்தூர் கௌரி வல்லப உடையணத் தேவரும் வெளிச்சக்தியாகப் பிரிட்டிஷாரும் கொடுத்த தொல்லைகள் ஏராளம்.

அவை, நாவல் முழுக்க கதை நிகழ்ச்சிகளின் வழி காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆங்கிலேயரிடம் நம்மவர்களின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக நம் ஆட்சியாளர்களிடம் காணப்பட்ட உட்பூசல்களும் ஒற்றுமையற்ற போக்குமே என்பதனைக் கதைச்சம்பவங்களின் வழி காட்டிச் சென்றுள்ளார் நாவலாசிரியர். பிரிட்டிஷாரிடம் சிவகங்கை கி.பி.1801-இல் வீழ்ச்சி கண்டபிறகு மருது சகோதரரும் தூக்கில் ஏற்றப்பட்ட பிறகு, மருது சகோதர்ரர்களின் ஒற்றை வாரிசான இளவரசன் துரைசாமியை அவனுடைய பதினைந்தாம் அகவையில் பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் (Prince of Wales) என்று அழைக்கப்பட்ட பினாங்குத் தீவுக்கு 1802-இல் ஆங்கிலேயர் நாடு கடத்தினர். இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் மீண்டும் 1820-இல் தம் தாயகத்திற்குத் திரும்பிய சில நாள்களிலேயே நோயின் காரணமாக அவன் மரணத்தைத் தழுவுகிறான் என்ற உண்மையின் அடிப்படையில் கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு அமைக்கப்பட்டுள்ள இந்நாவலின் கதையில் நாவலாசிரியர் உண்மைகளைச் சரியாகவும் அதே வேளையில் பிழையாகச் சொல்லப்பட்டதைச் சரியான சான்றுகளுடன் திருத்தியும் சொல்லியுள்ளார். இதற்குரிய சரியான சான்றுகளை மேனாட்டிலிருந்தும் இந்தியாவிலிருந்தும் அன்றையப் பிரிட்டிஷ் மலாயாவிலிருந்தும் சரியான ஆவணங்களைப் பெற்றுப் பயன்படுத்தியதாக நாவலாசிரியர் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிரிட்டிஷார் தென்னாட்டில் தங்களுக்குப் பெரும் சவாலாகவும் மிரட்டலாகவுமு இருந்த ஆட்சியாளர்களை அடியோடு களையெடுத்தனர். அவர்களுள் மிக முக்கியமானதவர்கள் நால்வர். மைசூர் சீரங்கப்பட்டணத்தில் திப்பு சுல்தான், திருநெல்வேலி, பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன், சிவகங்கையில் பெரிய மருது, சின்ன மருது ஆகியோரே அந்நாவல்வர் ஆவர். பிரிட்டிஷார் இவர்களை நரித்தனமாக வென்று அவர்களின் சமஸ்தானங்களைக் கைப்பற்றியதுடன் உடனடியாகச் சில கொடூர நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டனர். அவர்களின் பரம்பரையும் நாடும் அடியோடு அழிக்கப்பட வேண்டும் எனும் கொடுநோக்கத்தில் அவர்களின் ஆண் வாரிசுகளைச் சுட்டும் தூக்கிலிட்டும் கொன்றனர். அரசக்குடும்பத்துப் பெண்களைச் சிறையிலிட்டனர். அவர்களின் கோட்டைச் கொத்தளங்கள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டு, அவை உழுதும் பின் அங்கு உப்பு தூவப்பட்டு, ஆமணக்கும் விதைக்கப்பட்டன. அவர்களின் பாதுகாப்புப் படைகள் கலைக்கப்பட்டன அல்லது கொல்லப்பட்டன. இதனாற்றான் வரலாற்றாசிரியர்களுள் சிலர் பதினைந்து வயது துரைசாமியும் குடும்பத்தோடு சேர்த்தே கொல்லப்பட்டான் என்று தாங்கள் எழுதிய வரலாற்று நூல்களின் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பிரிட்டிஷார் பல சமஸ்தானங்களின் ஆண்வாரிசுகளைக் கொன்றொழித்தது உண்மையே. எனினும், சின்ன மருதுவின் ஒரே மகனான இளவரசன் துரைசாமியை மட்டும் கொல்லவில்லை என்ற உண்மைக்கான ஆதாரத்தை நாவலாசிரியர் தொடக்ககால பினாங்கு வரலாற்றைப் பிரிட்டிஷாரின் ஆவணங்களிலிருந்தும் பிறவற்றிலிருந்தும் ஆய்வு செய்து எழுதியுள்ள கே.எஸ்.சந்துவின் (Karnial Singh Sandhu) மேற்குறித்த கட்டுரையிலிருந்து இவ்வுண்மையினைக் கண்டறிந்துள்ளளார். (நேர்காணல் குறிப்பு) இளவரசன் துரைசாமி பிரிட்டிஷாரால் பினாங்கு கொண்ட வரப்பட்டதற்கும் பின் இங்கிருந்து அவன் சென்றதற்குமான ஆவணங்கள் பிரிட்டிஷாரிடம் உள்ளது. எனவே, அவன் மட்டும் உயிரோடு விடப்பட்டு, பினாங்கிற்கு நாடு கடத்தப்பட்டான் எனும் பேருண்மையை விளக்கிக் காட்டவே நாவலுக்கு அவனை மையமாக் கொண்ட பெயரையும் சூட்டியுள்ளார் நாவலாசிரியர்.

இளவரசன் துரைசாமி மட்டும் எப்படி உயிரோடு விடப்பட்டான் என்பதற்கும் தக்கச் சான்றுகளை நாவலின் கதைப்போக்கில் காட்டிச் சென்றுள்ளார் நாவலாசிரியர். மருது சகோதரர்களின் நற்குணங்களுமு நல்வினைகளுமே இதற்குக் காரணம் என்கிறார். மருது

சகோதரர்களுள் சின்ன மருது வெள்ளையரான மேஜர் ஜேம்ஸ் வெல்ஷ் அவர்களுடன் நெருங்கிய நட்பும் தொடர்பும் கொண்டிருந்தார். தவிர, சின்ன மருது பல மொழிகள் தெரிந்தவராகவும் இருந்தார். உறுதுமொழி தெரிந்திந்ததால் மைசூரின் திப்பு சுல்தானோடும் ஆங்கில மொழி அறிந்திருந்ததால் தென்னாட்டில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியில் (EIC) பணியிலிருந்த மேஜர் வெல்ஷ் துரை அவர்களோடும் நல்ல தொடர்பும் நட்பும் கொண்டிருந்தார். இந்த நட்புறவே இளவரசன் துரைசாமியின் உயிரைக் காப்பாற்றி, நாடு கடத்தப்படும் தண்டனையாகக் குறைப்பதற்குக் காரணமாயிற்று. மேஜர் ஜேம்ஸ் வெல்ஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாரிடம் இளவரசனுக்காகப் பரிந்து பேசி அவன் உயிரைக் காப்பாற்றிய வரலாற்று உண்மை நாவலின் காட்டப்பட்டுள்ளது.

அதேபோன்று ராணி வேலுநாச்சியாரின் மகளின் கணவன் வெங்கண் பெரிய உடையணனும் போர்னியோவிற்கு நாடு கடத்தப்பட்ட உண்மைச் செய்தியையும் நாவலில் புதியதாக வெளிப்படுத்தியுள்ளதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்குமுன் இவ்வரலாற்றுச் செய்தி எந்த வரலாற்று ஆசிரியராலும் குறிப்பிடப்படவில்லை என்கிறார் நாவலாசிரியர். (நேர்காணல் குறிப்பு) எனவே, நாவலாசிரியர் நாவலின் கதையின் மையமாக அல்ல மையப்புள்ளியாக சிவகங்கையின் வரலாற்றையும் அதில் மருது சகோதரர்களின் வீரதீரப் போராட்டங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அவற்றிற்குத் தொடர்புடைய தென்னாட்டின் பிற சமஸ்தானங்கள் / பாளையங்கள், அவற்றின் ஆட்சியாளர்கள் எனப் பல்வேறு தொடர்புடைய சரியான வரலாற்றுச் செய்திகளை நாவல் முழுவதும் கொடுத்துக்கொண்டே போகின்றார். நாவலின் நாவலாசிரியர் தந்துள்ள வரலாற்றுச் செய்திகள் ஏராளம். இவ்வளவு வரலாற்றுச் செய்திகளையும் மையக்கதையோடு மிகப்பொருத்தமாக இணைத்துக் கொண்டுள்ளார். அவை எதுவும் மையக் கதைக்குத் தொடர்பற்றோ பொருத்தமற்றோ அல்லது வலிந்து சேர்க்கப்பட்டதாகவோ காணப்படாமல் கதைக்குப் பொருத்தமாக உள்ளன. இது நாவலின் கதையமைப்பிற்கு சரியான இறுக்கத்தன்மையையும் செறிவையும் தந்து நாவலின் கதைப்பின்னலைச் சிறக்கச் செய்துள்ளன. எனவே, இந்நாவல் மருது சகோதரர்களின் அரசியல் வாழ்வு பற்றிய கதையாக இருந்தாலும், அக்காலகட்டத்தினுடைய தென்னாட்டின் அரசியல், சமூக வரலாறுகள் கதையோடு இணைக்கப்பட்டுச் சுவை குன்றாமல் சொல்லப்பட்டுள்ளன. சுருங்கக்கூறின் இவ்வரலாற்று நாவல் தென்னாட்டின் பதினெட்டாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளின் வரலாற்றுக் களஞ்சியமாக அமைந்துள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாவல் இலக்கியத்தில் விளக்குவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட மையக்கதையை மட்டும்தான் அல்லது செய்திகளை மட்டும்தான் காட்டிச்செல்ல வேண்டும் என்கிற கட்டாயமில்லை. விளக்குவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட மையக்கதையை விட்டு விலகி, கதாசிரியர் தாம் விரும்புகின்ற செய்திகளையும் கதைக்கு அவ்வளவாகத் தொடர்பில்லாத பிறவற்றையும் விளக்கிச் செல்வதற்கு நாவல் இலக்கியத்தில் இடம் உண்டு. நாவல் இலக்கியம் அவ்வாறு செய்வதற்கு அனுமதி அளிக்கின்றது. இதனை நாவல் இலக்கியத்தில் விலக, வளர்த்தல் பண்புகள் என்பர். இந்நாவலின் ஆசிரியர் பண்பட்ட ஓர் எழுத்தாளராதலாலும் ஏற்கெனவே பல நாவல்களை எழுதியுள்ள அனுபவத்தாலும் இவர் நாவல் இலக்கியத்தின் போக்குகளை முழுமையாக உணர்ந்துள்ளார் எனலாம். இதனால் நாவலின் மையக்கதையான மருது சகோதரர்களின் வரலாற்றை மட்டும் நாவலின் காட்டிச் செல்லாமல் அதிலிருந்து விலகி, தென்னாட்டில் அப்போதிருந்த மைசூர் சீரங்கப்பட்டணத்து திப்பு சுல்தானனைப்பற்றியும் பாஞ்சை கட்டபொம்மனின் வீரவரலாற்றையும் ராமநாதபுரத்தின் வரலாற்றையும் மையக்கதையோடு கொண்டுவந்து பொருத்தமாக இணைத்து வளர்த்துச் சென்றுள்ளார். இவ்வாறு எந்தக் கதையையும் தனித்து

விட்டுவிடாமல் மையக்கதையான மருது சகோதரர்களின் கதையோடு பொருத்தமாக இணைத்துக் கொண்டுள்ளார். இதனால் நாவலின் கதைப்பின்னல் செறிவாக உள்ளது. எனவே, இந்நாவலில் விலகல், வளர்த்தல் பண்புகள் நாவலாசிரியரின் நோக்கத்திற்குச் சிறப்பாகக் கைகொடுத்துள்ளது எனலாம்.

இவ்வாறு நாவலின் கதையமைப்பில் பல்வேறு வரலாற்றுச் செய்திகளை நாவலாசிரியர் காட்டிச் செல்வதன் நோக்கம என்ன என்று பார்க்கும்போது தென்னாட்டில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டிஷார் எவ்வாறு தங்களின் செல்வாக்கையும் அதிகாரத்தையும் அநீதியான வழிகளில் பரப்பினர் என்ற அவர்களின் அநியாய வரலாற்றையும் அவற்றைத் தடுத்து, தங்களின் உரிமைகளை நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்கு தென்னாட்டுச் சமஸ்தானங்கள் மேற்கொண்ட வீரப்போராட்டங்களையும் உள்ளபடியே விளக்கிக் காட்டுவதுதான் முக்கிய நோக்கமாக அவருக்கு இருந்துள்ளது. நாவலாசிரியர் இவ்வரலாற்றுப் படைப்பை இந்தப் புதிய நூற்றாண்டில் எழுத வேண்டிய தேவையும் அவசியமும் என்ன, அதன் மூலம் (உலகத்) தமிழர்களுக்கு எதனை வலியுறுத்த வருகின்றார் என்று பார்க்கும்போது தமிழினத்திடம் காணப்படும் பலவீனங்கள், சீர்கேடுகள், குறைபாடுகள், இழிகுணங்கள் போன்றவற்றால்தான் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அந்நியச் சக்திகளிடம் தோற்று, மண்டியிட்டு அடிமையாகிப் போகும் அவலநிலையை உணர்த்துவதற்காக இந்நாவலை எழுதியிருப்பாரோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. தமிழர்களின் மத்தியில் ஒற்றுமையின்மை, விழிப்புணர்ச்சியின்மை, தூரநோக்குப் பார்வையின்மை, சுயநலப்போக்கு, இனவுணர்வும் சமுதாயவுணர்வும் அற்றுவிட்ட நிலை, காட்டிக்கொடுக்கும் இழிகுணம், பணத்திற்காக மாற்றாரிடம் கைக்கூலிகளாக இருந்து சொந்த இனத்தையே வஞ்சிக்கும் போக்கு, அடிமைப்புத்தி போன்ற செல்லரித்துப்போன குணங்களால்தான் தமிழினம் தன் நிலையில் தாழ்ந்து வீழ்ச்சி கண்டது. இவற்றின் விளைவுகளால்தான் தமிழ் மக்கள் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு முதல் உலகின் பல நாடுகளுக்கும் கூலிப்பட்டாளங்களாகத் தாய்த் தமிழகத்தை விட்டு வெளியேறும் அவலநிலை ஏற்பட்டது. இக்குறைபாடுகள் இன்னும் தமிழினத்தில் புரையோடிப் போனநிலையில் காணப்படவே செய்கின்றது என்பது நாவலாசிரியரின் கருத்து. ஆக, இந்நாவலின் வழி தமிழர்கள் தங்களின் மத்தியில் காணப்படும் குறைகளைப் போக்கி, ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்தால்தான் இழந்த பழம்பெருமைகளை மீட்டு, பேரோடும் புகழோடும் இன்றைய நிலையில் வாழ முடியும் என்ற செய்தியினை மறைமுகமாக உணர்த்துகின்றார் நாவலாசிரியர். எனவே, இந்நாவல் கடந்த காலத்தைப்பற்றிப் பேசினாலும், நிகழ்காலத்திற்கும் தேவையான கருத்துகளையும் சிந்தனைகளையும் கொண்டுள்ள ஒரு கலைப்படைப்பாகவே அமைந்துள்ளது. ஆக, இனத்தின் மீது கொண்ட பற்றே நாவலாசிரியரை இந்நாவலைப் படைக்கத் தூண்டியுள்ளது எனலாம்.

பொதுவாக, தென்னிந்திய வரலாறு குறிப்பாகத் தமிழகத்தின், தமிழ் மக்களின் வரலாறு இதுநாள் வரையில் முழுமையாக எழுதப்படவில்லை என்பது வரலாற்றாசிரியர், இனப்பற்றார் பலரும் சொல்லிவரும் குற்றச்சாட்டு ஆகும். இதற்குக் காரணம் இந்திய வரலாற்றை எழுதியவர்கள் நீண்ட நெடுங்காலமாக வட இந்தியாவை மையமாகக் கொண்டு எழுதியதாலும் அவ்வாறு எழுதும்போது சமஸ்கிருத நூல்களின் துணைகொண்டு, ஆசிரியர்களின் மனநிலைக்கு ஏற்ப அந்நோக்கில் எழுதியதாகவும் அதனால், தென்னிந்திய / தமிழக வரலாறு சரியாகவும் முறையாகவும் எழுதும்நிலை இன்றுவரை ஏற்படவேயில்லை என்றும் கூறப்பட்டுகின்றது. இதனால் பல்வேறு சிறப்புகள் நிறைந்த தமிழகத்தின் வரலாறு இன்னும் முழுமையாக எழுதப்படவில்லை. இம்முயற்சியில் தமிழகத்தில் உள்ளவர்கள் மட்டும்தான் ஈடுபட வேண்டும் என்கிற

கட்டாயம் எதுவுமில்லை. பூமிப்பந்தில் எங்கேனும் வாழ்கிற இனஉணர்வுடைய எந்தத்தமிழனும் (அயலகத் தமிழனும்) இம்முயற்சியில் ஈடுபடலாம். வரலாற்று அறிவும் உண்மையான இன, சமுதாய ஈடுபாடும் இருக்கிற யார் வேண்டுமானாலும் எழுதலாம் என்பதற்கேற்ப இந்நாவலாசிரியரின் இந்நாவல் சரியானதோர் எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கின்றது. எனவேதான் ஆங்கிலேயர் தமிழகத்தில் தங்களின் செல்வாக்கினைப் பரப்ப மேற்கொண்ட முயற்சியின்போது நிகழ்த்திய கொடுஞ்செயல்களையும் அவற்றால் ஏற்பட்ட தமிழர்களின் போராட்டங்களையும் பாதிப்புகளையும் முழுமையாகக் கதை இலக்கியத்தில் பதிவு செய்ய வேண்டும் எனும் அவருடைய நோக்கமே இந்நாவல் உருபெறக் காரணமாயிற்று. தவிர, இவர் வரலாற்றுத்துறையில் தோய்ந்த அறிவும் பரந்த அனுபவமும் உடையவர். இவர் நல்ல இலக்கியவாதி மட்டுமல்ல; சிறந்த வரலாற்று ஆசிரியரும் ஆவார். மலேசிய, தமிழக, உலக வரலாறுகளில் ஆழ்ந்த அறிவும் நல்ல பயிற்சியும் உள்ளவர். அதனால் ஏராளமான வரலாற்று ஆவணங்களைப் புரட்டிப்பார்த்து, தமக்குக் கிடைத்த உண்மைத் தகவல்களைத் திரட்டி இவ்வரலாற்று நாவலைச் சிறப்பாக உருவாக்கியுள்ளார். இவர் தமிழக வரலாற்றை வைத்து மட்டும் இந்நாவலை எழுதவில்லை. மாறாக, மலேசியச்சூழலில் தமிழ் மக்களின் வரலாற்றுத் தரவுகளை வைத்து ஏற்கெனவே அமுதசுரபிகள், அரிக்கேன் விளக்குகள் போன்ற வரலாற்றுப் பின்புலமுடைய நாவல்களையும் உருவாக்கியுள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. சொந்த இனத்தின் வரலாறு எழுதப்படாமல் போய்விடக் கூடாது எனும் இனம் சார்ந்த அக்கறையே இவரை இவ்வரலாற்று நாவல்களை எழுதியதற்கான முதன்மைக் காரணம் எனலாம். இறந்த காலத்தை எண்ணிப் பார்க்காதவன் நிகழ்காலத்தில் யதார்த்தத்தை உணர்ந்து எதிர்காலத்தை வெற்றிகரமாக நடத்திச் செல்வதற்கான தகுதியை இழந்து விடுகின்றான் என்பர். (இராசகோபாலன்.தி., ப.40) தன் முன்னோர் எப்படி வாழ்ந்தனர் என்பதனைத் தெரிந்து கொள்ளும்போதுதான் தன்னுடைய வாழ்க்கை எவ்வாறு இருக்கிறது எனும் உண்மை புலப்பட்டுத் தன் எதிர்காலச் சந்ததியினரின் வாழ்வு எவ்விதமாக அமைய வேண்டும் என்பதற்கு ஒரு தெளிவு ஏற்படும். எனவே, வரலாற்று நாவல் எழுதுவது நம்முடைய பலத்தையும் பலவீனத்தையும் அறிந்து கொள்வதற்கே ஆகும். இதன்வழி நம்முடைய பலவீனத்தைக் களையவும் பழம்பெருமைகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்யவும் வரலாற்று நாவல்கள் துணைசெய்கின்றன. இந்நாவலாசிரியர் இந்நாவலை எழுதுவதற்கு இதுவும் ஒரு நோக்கமாகக் காணப்படுகின்றது. எனவே, இவ்வரலாற்று நாவலின் வாயிலாகக் குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் தமிழ் இனத்தின் உண்மையான வரலாற்றைச் சரியாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

கதையின் தொடக்கமும் முடிவும்

நாவலாசிரியர் சிவகங்கையை மையமாகக் கொண்டு, சிவகங்கையின் வீழ்ச்சியான கி.பி.1801-லிருந்து கதையைத் தொடங்குகின்றார். அதற்கான காரணத்தைப் பார்க்கும்போது தென்னாட்டில் சிவகங்கையே இறுதியாகப் பிரிட்டிஷாரின் பிடிக்குள் வந்தது. தொடர்ந்து போராடி இறுதியாகத் தோல்வி கண்டவர்கள் மருது சகோதரர்கள் ஆவர். அதனால்தான் சிவகங்கையை மையமாகக் கொண்டு நாவலின் கதையை அங்கிருந்து நகர்த்துகின்றார் நாவலாசிரியர். இவ்வாறு அமையும் இக்கதை பதினைந்து வயதான இளவரசன் துரைசாமி பினாங்கிற்கு நாடு கடத்தப்படுவதற்காகத் தூத்துக்குடி தடுப்புமுகாமில் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளதிலிருந்து தொடங்குகின்றது. இவ்வாறு தொடங்கி, படிப்படியாக வளர்க்கப்பட்டுள்ள கதை 102 அத்தியாயங்கள் வரை செல்லுகின்றது. இவற்றுள் அத்தியாம் 1 முதல் 12 வரையிலான கதையானது மருது சகோதரர் தோற்பது, அவர்களிருவரும்

தூக்கிலிடப்படுவது, அவர்களின் வாரிசான இளவரசன் துரைசாமி தூத்துக்குடி தடுப்புமுகாமில் சிறை வைக்கப்படுவது, இளவரசனைக் கள்ளத்தனமாக இரவு நேரத்தில் அவனுடைய ஆருயிர் நண்பன் மயிலழகன் என்பவன் வந்து சந்தித்து விட்டுப் போவது என விரிந்து செல்கிறது. அத்தியாயம் 12-இல் இளவரசன் துரைசாமி சிவகங்கையின் பழைய வரலாற்றை நினைவுகூர்ந்து பார்ப்பதாகப் பின்னோக்கில் கடந்தகாலக் கதை அதாவது அவர்களின் போராட்ட வரலாறு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தியாயம் 12-க்குப் பிறகும் கதை துரைசாமியின் விழிவழியாகவே நகர்த்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பின்னோக்கில் விரிந்து செல்லும் சிவகங்கையின் கதை அத்தியாயம் 101 வரை விரிந்து சென்றுள்ளது. பின்னோக்கில் சொல்லப்பட்டுள்ள கதையில் சிவகங்கை சமஸ்தானம் தோன்றிய வரலாறு, அதன் ஆட்சியாளர்கள், சிவகங்கை அரசில் ஏற்பட்ட உட்பூசல்கள், பிரிட்டிஷ் போன்ற ஆதிக்கசக்திகளின் ஊடுருவல்கள், சிவகங்கையோடு தோழமை கொண்டுள்ள பாளையங்கள், மருது சகோதரர்களின் போராட்டங்கள், பெரிய மருது மன்னராக்கப்படுதல், ராணி வேலுநாச்சியாரின் வீரச்செயல்கள், அரியணைக்காக நடந்தேறிய போராட்டங்கள், காட்டிக் கொடுத்த இனத்துரோகிகள், அவர்களின் காட்டிக் கொடுக்கும் படலங்கள், ஆதரவு சமஸ்தானங்களும் பாளையங்களும் பிரிட்டிஷாரால் அநியாயமுறையில் பறிக்கப்படுதல், இறுதியாக சிவங்கையின் வீழ்ச்சி, மருது சகோதரர்கள் தூக்கிலிடப்படுதல், துரைசாமி பினாங்கிற்கு நாடு கடத்தப்படுதல் என உண்மை வரலாறு சிறிதும் சுவை குன்றாலும் பரபரப்போடும் விறுவிறுப்போடும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இறுதி அத்தியாயமான 102-இல் துரைசாமியும் போராட்ட வீரர்களும் பினாங்கிற்குக் கொண்டு செல்லப்படுதல், அங்கு அவர்களின் தாய்நாட்டு ஏக்கம், பின்னர் ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகளுக்குப்பின் நாடு திரும்புதல், திரும்பிய சில நாள்களிலேயே துரைசாமி இறத்தல் என வரலாற்று நிகழ்வுகள் காட்டப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம் கதாசிரியரின் நோக்கம் இளவரசன் துரைசாமியின் பினாங்கில் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை விளக்குவது அல்ல; மாறாக, அவனுக்கு அவ்வாறு நேர்ந்ததற்கான காரணகாரியத்தையும் அக்கால அரசியல் நிலவரங்களையும் விளக்குவதே ஆகும்.

இந்நாவலின் கதைமாந்தர்கள்

இவ்வரலாற்று நாவலில் மூவகையான மாந்தர்கள் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள்:-

ஆ. உண்மை மாந்தர்கள் - இவர்கள் இன்றளவிலும் பரவலாகப் பலரால் உள்ளூர் அளவிலும் உலக அளவிலும் நன்கறியப்பட்டவர்கள் ஆவர். அவ்வகையில் மருது சகோதரர்கள், ராணி வேலுநாச்சியார், மன்னர் முத்துவடுக நாதர், வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன், ஊமைத்துரை, ஹைதர் அலி, திப்பு சுல்தான், தீரன் சின்னமலை, ஆற்காடு நவாப், மருதநாயகம், பூலித்தேவன் போன்ற உள்ளூர்த் தலைவர்கள் மேஜர் ஜேம்ஸ் வெல்ஷ், கலெக்டர் ஜாக்ஸன், லூஷிங்டன் துரை, மேஜர் பானர்மென், பிரெஞ்சு ஜெனரல் டுப் ரே போன்ற ஐரோப்பியர்கள் உண்மையில் வாழ்ந்த மனிதர்கள் ஆவர். இவர்கள் இந்நாவலில் கதைமாந்தர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் வரலாற்றாசிரியராலும் பொதுமக்களாலும் நன்கறியப்பட்ட மனிதர்கள் ஆவர். இவர்களின் குணாதிசயங்கள் எல்லாராலுமு அறியப்பட்டுள்ள ஒன்று. எனவே இவர்களின் குணாதிசயங்கள் எவ்வகையிலும் பாதிக்கப்படாமல், உள்ளபடியே காட்டும் வகையில் இவர்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆ. உண்மையான வரலாற்று மாந்தர்களாயிருப்பினும் அவர்கள் வரலாற்றில் குறிப்பிடப்படவில்லை. முதற்பிரிவினரான உண்மை மாந்தர்களின் பெற்றோர், கணவன்

/ மனைவி, பிள்ளைகள், வாரிசுகள், படைத்தலைவர்கள், அமைச்சர்கள், புலவர்கள் போன்றோர் வரலாற்றில் வாழ்ந்த உண்மை மாந்தர்தான். ஆனால், வரலாறு அவர்களின் பெயர்களை அவ்வளவாகச் சுட்டவில்லை அல்லது அறவே சுட்டப்படவில்லை எனலாம். அவ்வகையில் பெரிய மருதுவின் மனைவி ராக்காத்தாள், சின்ன மருதுவின் மனைவி வைரத்தாள், ராணி வேலுநாச்சியாரின் மருமகன் வெங்கண் பெரிய உடையணன், சிவகங்கை அரியணைக்கு உரிமை கொண்டாடிய படமாத்தூர் கௌரி வல்லப உடையணத் தேவர், அரண்மனைப் புலவர் முத்துவேலு கவிராயர் போன்றோரும் உண்மையில் வாழ்ந்த மாந்தர்களே. இருப்பினும், இவர்கள் வரலாற்றில் அவ்வளவாக அல்லது அறவே குறிப்பிடாதவர்களாக உள்ளனர். இவர்கள் தங்களின் பாத்திர இயற்பிற்கேற்ப இந்நாவலில் வந்து போகின்றனர்.

இ. முற்றிலும் கற்பனை மாந்தர்கள் ஆவர். இவர்கள் முழுக்க முழுக்கக் கற்பனையாகப் படைக்கப்பட்ட மாந்தர்கள் ஆவர். வெறும் உண்மை மாந்தர்களை மட்டும் கொண்டு ஒரு வரலாற்று நாவலை எழுதிவிட முடியாது. அப்படி எழுத முற்பட்டால், அது வெறும் வரலாற்று நூலாகவே அமைந்துவிடும். அதனால், அதில் கதைச்சுவையும், இலக்கியச்சுவையும் இல்லாமல் போய்விடும். கதைச்சுவைக்கும் கதையின் தடையில்லா ஓட்டத்திற்கும் இலக்கிய நயத்திற்கும் கற்பனை மாந்தர்கள் தேவைப்படுகின்றனர். வரலாற்று மாந்தர்களோடு கற்பனைமாந்தர்களும் கலந்து படைக்கப்பட்டு அவர்கள் உண்மை மாந்தர்களோடு கொள்ளும் தொடர்புகளும் கலநதுகொள்ளும் நிகழ்ச்சிகளும் ஒரு படைப்பிற்கு வரலாறு சார்ந்த தகுதிப்பாட்டையும் கதை இலக்கியம் எனும் அந்தஸ்தையும் கொடுக்கின்றது. வரலாற்று நாவலில் உலாவரும் கற்பனைமாந்தர்கள் வெறும் கதையோட்டத்திற்கு உதவுவது மட்டுமல்லாமல், கதாசிரியர் காட்டவிரும்பும் வரலாற்றுக் காலத்த உள்ளவாறே முழுமையாக உருவாக்கி, வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதற்கு உதவும் கருவிகளாகவும் திகழுதல் வேண்டும். இதன் அடிப்படையிலேயே இந்நாவலாசிரியரும் படைப்பில் கற்பனையாகப் பல மாந்தர்களைப் படைத்து உலவ விட்டுள்ளார். இவர்கள் கதை எழுந்த வரலாற்றுக் காலத்தின் சகல பண்புகளும் பெற்று விளங்கும் வகையிலும் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். இதன்வழி இக்கற்பனை மாந்தர்கள் அந்தக் காலத்திற்கேயுரியவர்களாகப் பொருந்திக் காணப்படுகின்றனர். தவிர, உண்மையில் வாழ்ந்த மாந்தர்கள் இயங்குவதற்கும் செயற்படுவதற்கும் ஏற்ற நிலையில் பொருத்தமாக நாவலில் இக்கற்பனை மாந்தர்கள் உள்ளனர். அவ்வகையில் தளபதி வேலப்பன், அவர் மகன் மயிலழகன், ரத்தின வியாபாரி சொக்கநாதர், அவர் மகள் கயல்விழி, கயல்விழியின் அத்தை சுபத்ரா, ஒற்றன் கஜராஜன், கருத்தான், பொற்கொல்ர வேலாயுதம், அவர் புதல்வன் சண்முகவேல், பரமானந்த அடிகளார் போன்றோர் கற்பனைப் பாத்திரங்களாகப் படைக்கப்பட்டு கதை இயல்பாக இயங்குவதற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றவர்களாக உள்ளனர்.

நாவலின் மொழிநடை

ஒரு படைப்பின் வெற்றிக்கு அடிப்படையான கூறுகளுள் மொழிநடையும் ஒன்று. அதிலும் வரலாற்று நாவலின் வெற்றிக்கு முக்கியப் பங்காற்றுவது கதாசிரியர் கையாண்டுள்ள மொழிநடையே ஆகும். இன்றைய நிலையில் சமூக நாவல்களில் கையாளப்படும் மொழிநடை மிகுதியும் வட்டாரப் பண்பினைக் கொண்ட மொழிநடையும் தலித்திய மொழிநடையும் ஆகும். ஆனால், இவை வரலாற்று நாவல்களுக்கும் வரலாற்று நாயகர்களுக்கும் பொருந்தா. ஏனெனில் அரண்மனையை ஒட்டிய பண்பாடு, நாகரிகம், பழக்கவழக்கம், நடைமுறை, செயல்பாடு ஆகியன மிக உயர்வாகவும் கண்ணியமாகவும் மரியாதையாகவும் மதிப்பாகவும் பார்க்கப்படும் நிலை உள்ளதால், உயர்நிலையான

இலக்கிய நடையே வரலாற்று நாவல்களில் மொழிநடையாகப் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. தமிழில் வரலாற்று நாவல் எழுதிய நாவலாசிரியர்களுள் பலரும் மேற்குறித்த மொழிநடையையே பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்நாவலாசிரியரும் அதன் அடியொற்றியே இலக்கிய நடையையே சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார். எனினும், அந்நடை தமிழறிந்த அனைவரும் படித்துப் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் எளிமையான சொல், சொற்றொடர் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இந்நடை படிப்போரைக் கவரும் தன்மைகொண்ட பண்பட்ட நடை எனில் மிகையில்லை. கதைமாந்தர்களின் உணர்வுநிலைகளை வாசகர்களும் புரிந்து அவ்வுணர்வுகளை அடையும் அளவிற்குத் தம் ஆற்றொழுக்கான நடையால் நாவலாசிரியர் வாசகர்களைக் கவர்ந்து விடுகின்றார்.

நாவலின் சில இடங்களில் கதைமாந்தர்கள் தம் கோபவுணர்ச்சிகளைக் காட்டும் இடங்களில் கதாசிரியர் தம்மையுமறியாமல் அங்கு வெளிப்பட்டு விடுகின்றார். அவ்வகையில் கதாசிரியர் தம் கோபத்தைக் கதைமாந்தர்களின் மீது ஏற்றிக்காட்டி நிற்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

‘‘தமிழ் மன்னர்களுக்கிடையே ஒற்றுமை இல்லாததையும் காழ்ப்புணர்ச்சியையும் பிரிட்டிஷார் நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்களே எனும் எண்ணம் ஏற்பட்ட போது தமிழன் எனும் ரீதியில் துப்பாஷ் பெரியசாமிப்பிள்ளை நெஞ்சில் ரத்தம் வடிந்தது. அப்போது அவர் மனம் பிரிட்டிஷாரைத் திட்டவில்லை. அருகில் இருந்தே குழிபறிக்கும் இனத்துரோகிகளைச் சாட்டையால் அடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது அவருக்கு.’’ *(சந்திரகாந்தம்.ப., ப.167)*

இவ்விடத்தில் துப்பாஷ் பெரியசாமிப்பிள்ளை நம் கண்களுக்குத் தென்படவில்லை. மாறாக, கதாசிரியர்தான் அவர் உருவில் நம் கண்களுக்குத் தென்படுகின்றார். பிறிதோர் இடத்தில்,

‘‘அண்ணா, படமாத்தூர் கௌரி வல்லபர் ஏதோ ஒரு சதித்திட்டத்தில் ஈடுபடுகிறார். நாம் சந்தேகித்து சரியாகத்தான் இருக்கிறது. நம்மை அழிக்க அந்நியர் காலடியை நக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்... என்ற சின்ன மருது இடுப்பில் தொங்கிய உடைவாளைத் தொட்டுப்பார்த்துக் கொண்டார்.’’ *(சந்திரகாந்தம்.ப., ப.ப.176 - 168)*

என்று கூறும்போதும் கதாசிரியரின் கோபத்தையும் அதே வேளையில் அவருடைய இன, மான உணர்வையும் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

முடிவுரை

தமிழில் வரலாற்று நாவல்கள் என்ற பெயரில் பல ராஜாராணிக் கதைகள் வெளிவந்துள்ளதாகவும் அவற்றுள் ஆய்வாளர்களால் வரலாற்று நாவல்களாக ஏற்கப்பட்டவை ஏறத்தாழ **250** தான் என்றும் இவற்றுள் மிகுதியானவை அற்புத வரலாற்று நாவல்களும் (Historcial Romances) அரை வரலாற்று நாவல்களும் (Semi Historical Novels) கணிசமானவை என்றும் குறிப்பிடுவர் ஆய்வாளர். *(இராசகோபாலன்.தி., ப.1)* ஆனால் இந்நாவல் உண்மையிலேயே வரலாற்று நாவல் (Historcial Novels) எனும் தகுதியை அடைந்துள்ளது. அந்த அளவிற்கு இப்படைப்பில் வரலாற்றுச் செய்திகளைச் சரியாகவும் துல்லிதமாகவும் நாவலாசிரியர் தந்துள்ளார். உண்மை வரலாற்றுச் செய்திகளுக்கு ஏற்ப நேர்த்தியாக ஒரு கதையையும் உருவாக்கி, அதனை உண்மையின் அடிப்படையில் அற்புதநவிற்சி இல்லாமல் தந்திருக்கும் நாவலாசிரியரின் நேர்த்தியான முயற்சி சிறப்பிற்கும் பாராட்டுக்கும் உரியது.

Bibliography

Rajagopalan, T. (1993). *Varalâ__u Navalka7il Varala__uc Ceytika7*. Chennai: PR Litto Graphic.

Puvannan. (1988). *KalkiyiI Varalâ__u Nâvalka7*. Chennai: Vanathi Publication.

Chandragantham, P. (2008). *Â7appi_anta Marutu MaintaI*. Chennai: New Century Book House.

Sandhu, K.,S. (1966). *Tami and Other Indian Convicts in the Straits Settlement*. An unpublished article presented in First International Tamil Research Conference.